Dosar nr. 1-154/2024
1-24023953-48-1-01032024

**SENTINȚĂ**
În numele legii

24 aprilie 2024 mun. Strășeni
Judecătoria Strășeni (sediul central) în componența:
Președintelui ședinței, judecătorul Iana Talmaci
Grefieri Marina Strîmbanu
*cu participarea:*
Procurorului Cezar Țaca
Apărătorului Budu Pavel

examinând în ședința de judecată publică, conform prevederilor art. 364[1] din Codul de procedură penală, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în limba română, cauza penală de învinuire a lui:

**Paraschiv Nicolae** *****, născut la *****, IDNP *****, născut și domiciliat în *****, str. ***** *****, cetățenia Republicii Moldova, moldovean, studii medii incomplete, nesupus militar, în relații de concubinaj, doi copii la întreținere, neangajat în câmpul muncii, anterior nejudecat,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320[1], din Codul penal.

Procedura de citare legală respectată.

Date cu referire la examinarea cauzei penale:01 martie 2024 – 24 aprilie 2024.

Cu referire la materialele cauzei penale și a probelor administrate la faza de urmărirepenală, instanța,

**constată:**

Inculpatul **Paraschiv Nicolae** ***** se învinuiește în aceea că în aceea că el a săvârșit fapta prejudiciabilă prevăzută de legea penală şi pasibilă de pedeapsă penală în următoarele circumstanţe:

Paraschiv Nicolae *****, cunoscând cu certitudine că în baza încheierii Judecătoriei Strășeni (sediul Central) din 12.02.2024, a fost emisă ordonanța de protecție în privința victimei violenței în familie, Nigai Ecaterina, a.n.***** și copiilor *****, a.n.***** și *****, a.n.*****, față de agresorul Paraschiv Nicolae, prin care ultimul a fost obligat pe un termen de trei luni de a sta departe de locul

aflării victimei, domiciliu și orice alt loc unde se va afla victima, la o distanță nu mai mică de 50 metri, ce ar asigura securitatea victimei Nigai Ecaterina și copiilor ***** și *****, la data de 22.02.2024, în jurul orei 17:30, Paraschiv Nicolae *****, acționând intenționat și fiind în stare de ebrietate alcoolică de grad avansat a intrat în gospodăria lui Nigai Ecaterina, solicitând ultimei să-i permită să intre în locuință.

Astfel, prin acţiunile sale intenţionate, Paraschiv Nicolae ***** a săvârşit infracţiunea prevăzută de art. $320^1$ Cod penal, adică, neexecutarea intenţionată a măsurilor stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenței în familie.

În ședința de judecată preliminară din data de 27 martie 2024, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul Paraschiv Nicolae ***** a înaintat personal o cerere olografă autentică,prin care a solicitat examinarea cauzei penale în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, indicând că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu și că nu are obiecții asupra faptelor indicate, nu solicită administrarea altor probe și că îi sunt cunoscute consecințele admiterii cererii date prevăzute de art. $80^1$ din Codul penal, cerere care a fost susținută de inculpat personal în fața instanței.

Apărătorul Budu Pavel, care acționează în interesele inculpatului, în baza mandatului avocațial nr. MA 1996367 din 22 februarie 2024 (f.d.37), a susținut admiterea cererii înaintate de inculpat şi examinarea cauzei în procedură simplificată.

Subsecvent, procurorul Cezar Țaca nu a înaintat obiecții în privința cererii, opinând că este dreptul inculpatului de a recurge la procedura de examinare simplificată.

Instanța atestă, că potrivit prevederilor art. $364^1$ alin. (1) din Codul de procedură penală, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul poate declara personal prin înscris autentic, că recunoaște săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Conform prevederilor alin. (2) al aceluiași articol, judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară, că recunoaște în totalitate faptele indicate în rechizitoriu şi nu solicită administrarea de noi probe.

În conformitate cu prevederile art. $364^1$ alin. (4) Cod procedură penală, instanța de judecată admite, prin încheiere, cererea, dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite şi dacă sunt suficiente date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse, totodată se trece la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

Reieșind din cele expuse *supra*, instanța de judecată remarcând faptul că înscrisul inculpatului Paraschiv Nicolae ***** prin care recunoaște faptele incriminate cuprinde o manifestare de voință suficient de clară şi totodată ultimul, beneficiind de capacitate de exercițiu deplină, a solicitat ca judecarea să se facă în baza probelor administrate în cursul urmăririi penale, precum și nu pretinde la administrarea unor probe noi, instanța a admis prin încheierea protocolară cererea inculpatului de judecare a cauzei în ordinea prevăzută de art. $364^1$ din Codul de procedură penală, adică în baza probelor administrare în cadrul urmăririi penale şi a procedat la audierea acestuia potrivit regulilor de audiere a martorului.

În acest sens instanța de judecată ține să menționeze că potrivit prevederilor art. 325 alin. (1) din Codul de procedură penală „judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire şi numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu”. Or norma articolului 325 alin. (1) din Codul de procedură penală, fiind guvernată de principiul contradictorialității dintre părți, impune un rol pasiv al instanței în disputa dintre părți.

Astfel, reieșind din rațiunea normei indicate mai sus cât și de faptul că partea vătămată şi avocatul acesteia nu au obiectat față de calificarea reținută, dar și de faptul că, instanța nu poate din inițiativa sa proprie, să agraveze situația persoanei decât în limitele învinuirii redate în rechizitoriu, au condiționat admiterea cererii inculpatului de examinare în procedură simplificată. Instanța menționează că potrivit Hotărârii Curții Constituționale nr. 9 din 9 martie 2017, § 43, privind excepția de neconstituționalitate a articolului $364^1$ din Codul de procedură penală (judecata pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală), se susține că examinarea cauzei penale în procedură simplificată reprezintă un instrument care oferă avantajul soluționării cu celeritate a cauzelor penale atunci când inculpatul recunoaște în totalitate săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și solicită ca judecata să se facă în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a afirmat că, atunci când o acuzație penală împotriva inculpatului este stabilită printr-o formă prescurtată de examinare judiciară, aceasta duce, în esență, la renunțarea la o serie de drepturi procedurale.

Acest lucru nu poate fi o problemă în sine, deoarece nici litera, nici spiritul articolului 6 din Convenția europeană a Drepturilor Omului nu împiedică o persoană să renunțe la aceste garanții din propria sa voință (a se vedea *Scoppola v. Italia* (nr.2) [MC], hotărârea din 17 septembrie 2009, § 135).

Mai mult ca atât, instanța studiind materialele dosarului a constatat că faptele inculpatului sunt stabilite și denotă suficiente date cu privire la personalitatea acestuia, pentru a permite stabilirea unei pedepse, rechizitoriului în speță sunt întocmite în conformitate cu prevederile art. 296 din Codul de procedură penală,

iar faptele imputate inculpatului au fost just încadrate conform dispozițiilor prevăzute în Codul penal.

Subsecvent, actele de urmărire penală nu prezintă careva semne că ar putea fi lovite de nulitatea absolută, din considerentul că materialele dosarului penal nu conțin careva indici că la faza de urmărire penală ar fi fost încălcat principiul legalității în administrarea probelor, că ar fi fost încălcate drepturile şi libertățile fundamentale garantate de Convenția Europeană, iar participanții la proces nu au formulat careva cereri referitoare la contestarea acestor circumstanțe.

Inculpatul Paraschiv Nicolae ***** prin expunerea factologică, ce nu contravine învinuirii formulate în rechizitoriul întocmit, după depunerea jurământului în ordinea prevăzută de art. 108 din Codul de procedură penală a declarat că Nigai Ecaterina este concubina sa iar ***** și ***** sunt copii ei, au locuit împreună mai mult de 2 ani. Cu concubina și copiii ei se certau din acest motiv ea s-a plâns la poliție. La 12.02.2024 a fost emisă încheiere de protecție a victimei împotriva violenței în familie de către Judecătoria Strășeni, de această încheiere nu a știut. Înainte de aceasta a fost emis un ordin de restricție din data de 15.02.2024, la fila dosarului 23 este semnătura lui pe procesul verbal privind înmânarea actului de procedură, a știut despre ordinul de protecție. La data de 22.02.2024 seara în jurul orelor 18;00 a plecat acasă la concubina sa pe str. *****, era acasă împreună cu copiii, în acea seară era servit, a bătut în geam dar ea nu i-a răspuns, după aceasta a venit poliția și l-a luat.

La întrebarea apărătorului a menționat că este de acord cu muncă neremunerată în folosul comunității.

La întrebarea acuzatorului de stat a comunicat că în urmă cu aproximativ un n a avut loc un caz similar.

Potrivit art. 384 din Codul de procedură penală, instanța hotărăște asupra învinuirii înaintate inculpatului prin adoptarea sentinței de condamnare, de achitare sau de încetare a procesului penal. Sentința se adoptă în numele legii. Sentinţa instanţei de judecată trebuie să fie legală, întemeiată şi motivată. Instanța îşi întemeiază sentinţa numai pe probele care au fost cercetate în şedinţa de judecată.

Conform art. 389 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiţia în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăţia inculpatului în săvîrșirea infracţiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe cercetate de instanţa de judecată şi nu poate fi bazată pe presupuneri.

Instanța de judecată reține că, sentința de condamnare nu poate fi întemeiată pe presupuneri. Sentința de condamnare trebuie să se bazeze pe probe exacte, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele apărute au fost lichidate şi apreciate corespunzător. Toate îndoielile care nu pot fi înlăturate vor fi interpretate în favoarea inculpatului.

Astfel instanța de judecată este obligată prin prisma prevederilor art. 384

alin. (3) din Codul de procedură penală, să emită sentința legală, întemeiată și motivată, bazată pe principiile generale ale efectuării justiției.

Instanța de judecată remarcă că, în privința inculpatului Paraschiv Nicolae *****, a fost pornită urmărirea penală și derulată cu respectarea legislației procesual penale în vigoare şi la fel, în contextul art. 6 al Convenției pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale, inculpatului i-a fost adus la cunoștință atât *natura* şi *cauza* acuzaţiei, cât şi probele pe care se fundamentează aceasta, într-o manieră detaliată prin ordonanţa de punere sub învinuire şi rechizitoriul întocmit (f.d. 96, 212 -221).

La acest aspect, instanţa mai notează că de fiecare dată, natura acuzaţiei formulate inculpatului, a existat doar în contextul unei infracţiunii continue prin prisma art. 29 din Codul penal, iar în acest sens, instanţa va aprecia probele şi faptele constatate doar în contextul unei infracţiuni unice în limitele expuse de art. 325 din Codul de procedură penală, care statuează în mod imperativ că judecarea cauzei în primă instanţă se efectuează numai în privinţa persoanei puse sub învinuire şi numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu, astfel încât oricare alte aprecieri în sensul agravării situaţiei inculpatului, precum excluderea eventuală a caracterului continuu al faptei comise, ar genera o încălcare vădită a dreptului la apărare a inculpatului, or agravarea situaţiei ultimului, nu va fi intrisecă învinuirii formulate de acuzarea de stat, ci va depăşi limitele acesteia.

În același timp, se impune a preciza că, potrivit prevederilor art. 6 din Convenţie, în dreptul la un proces echitabil se atribuie şi necesitatea motivării hotărârii. Sub acest aspect în cauzele *Hiro Balani contra Spaniei, Vandehurk contra Olandei, Ruiz Torija contra Spaniei şi Boldea contra României*, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că art.6 paragraful 1 din Convenție obligă instanțele să-și motiveze hotărârile. Amploarea acestei obligații poate varia însă în funcție de natura hotărârii, trebuind avute în vedere diversitatea solicitărilor pe care inculpatul le-a formulat în fața instanței, precum şi diferențele existente în fiecare stat contractant cu privire la dispozițiile legale obligatorii, cutume, opinii exprimate în doctrină, aplicabile în această materie.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că obligația instanței de a motiva hotărârea pronunțată, este aceea de a demonstra părților că au fost ascultate *(cauza Tatishvili contra Rusiei din 2007)*. La fel, art. 6 al Convenției implică în special în sarcina instanței obligația de a examina efectiv mijloacele, argumentele și ofertele de probă ale părților *(cauzele Perez împotriva Franței și Van de Hurk împotriva Olandei)*.

În corespundere cu prevederile art. 93 alin. (1) Cod de procedură penală, probele sunt elemente de fapt dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenței sau inexistenței infracțiunii, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăției, precum și la stabilirea altor împrejurări

importante pentru justa soluționare a cauzei.

În continuare, în conformitate cu art.101 alin.(1) şi (2) din Codul de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor. Judecătorul apreciază probele conform propriei convingeri, formate în urma examinării lor în ansamblu, sub toate aspectele şi în mod obiectiv, călăuzindu-se de lege.

Astfel, instanța statuează că chiar dacă inculpatul Paraschiv Nicolae ***** își recunoaște vina în comiterea infracțiunii imputate, de către organul de urmărire penală au fost acumulate suficiente probe pertinente și concludente cu privire la caracterul infracțional al faptelor sale comise, cât și a vinovăției acestuia în comiterea infracțiunii, după cum urmează din următoarele mijloace de probă acumulate la faza urmăririi penale şi acceptate de inculpat:

Declarațiile martorului Nigai Ecaterina, care a declarat că Paraschiv Nicolae este concubinul ei, cu care locuiește de aproximativ 2,5 ani. La data de 22.02.2024, aproximativ la ora 17:30, Paraschiv Nicolae a venit la domiciliul ei din *****, str. *****și a început să bată în fereastră și striga să-i dea voie să intre în casă. Menționează că atunci a sunat la 112, mai precis la 112 a sunat copilul ei minor *****, a.n.*****. La fel declară că la data de 12.02.2024 în privința concubinului a fost emisă de către Judecătoria Strășeni -ordonanța de protecție din 12.02.2024, ora 16:00, prin care ultimul a fost obligat să nu contacteze sub nici o formă cu ea și copiii ei, la fel de a sta departe de domiciliul ei, la o distanță nu mai mică de 50 m, fapt care el l-a încălcat. Menționează că Paraschiv Nicolae nu are dispozitiv de monitorizare electronică, deoarece a refuzat brățara.

Mijloace materiale de probă:

- procesul-verbal de cercetare la fața locului din 22.02.2024, cu planșa fotografică anexată, acțiunea fiind efectuată în gospodăria lui Nigai Ecaterina din *****, str. *****, începând cu ora 19:10 până la 19:18, unde în curtea casei a fost depistat Paraschiv Nicolae ***** (f.d. 6-8).

- procesul-verbal de ridicare din 22.02.2024, prin care au fost ridicate de la Nigai Ecaterina, copia încheierii și ordonanței de protecție emise la 12.02.2024 (f.d.13-18).

- Procesul-verbal de examinare a documentelor din 23.02.2024, prin care au fost examinate încheierea și ordonanța de protecție din 12.02.2024, în privința victimei violenței în familie, Nigai Ecaterina, a.n.***** și copiilor *****, a.n.***** și *****, a.n.*****, față de agresorul Paraschiv Nicolae, prin care ultimul a fost obligat pe un termen de trei luni de a sta departe de locul aflării victimei, domiciliu și orice alt loc unde se va afla victima, la o distanță nu mai mică de 50 metri, ce ar asigura securitatea victimei Nigai Ecaterina și copiilor ***** și ***** (f.d. 19).

- procesul-verbal de ridicare din 26.02.2024 prin care a fost ridicat procesul-verbal de informare a lui Paraschiv Nicolae despre ordonanța de protecție emisă la 12.02.2024 (f.d. 22-23).

- procesul-verbal de examinare a documentelor din 26.02.2024 prin care a fost examinat procesul-verbal privind informarea lui Paraschiv Nicolae despre ordonanța de protecție emisă la 12.02.2024. Din conținutul procesului-verbal s-a stabilit că angajata Inspectoratului de Poliție Strășeni, Elena Roșioru l-a informat pe Paraschiv Nicolae la data de 15.02.2024, ora 14:40, despre ordonanța de protecție emisă la 12.02.2024 în privința victimei violenței în familie, Nigai Ecaterina, a.n.***** și copiilor *****, a.n.***** și *****, a.n.*****, față de agresorul Paraschiv Nicolae, a măsurilor stabilite de instanță, precum și consecințele încălcării acestora (f.d. 24).

**Documente:**

- ordonanța de protecție emisă la 12.02.2024 de Judecătoria Strășeni (sediul Central) în privința victimei violenței în familie, Nigai Ecaterina, a.n.***** și copiilor *****, a.n.***** și *****, a.n.*****, față de agresorul Paraschiv Nicolae, recunoscută în calitate de document și anexată la materialele cauzei penale prin ordonanța din 23.02.2024 (f.d. 20).

- procesul-verbal prin care lui Paraschiv Nicolae la data de 15.02.2024 i s-au adus la cunoștință sub semnătură, conținutul ordonanței de protecție și consecințele încălcării măsurilor stabilite de instanță, recunoscut în calitate de document și anexat la materialele cauzei penale prin ordonanța din 26.02.2024 (f.d. 25).

- procesul-verbal de constatare a stării de ebrietate din 22.02.2024, cu tichetul Drager anexat, prin care s-a constatat că Paraschiv Nicolae fiind supus testării alcoolscopice cu aparatul Drager alcotest, la data de 22.02.2024, ora 20:45, s-a stabilit rezultatul de 1,02 mg/l (f.d. 26-27).

-cazierul contravențional eliberat pe numele lui Paraschiv Nicolae *****, prin care se constată că ultimul în perioada anilor 2020-2023 a fost sancționat în mod repetat pentru săvârșirea faptelor contravenționale, inclusiv pentru săvârșirea contravenției de violență în familie.

În acest context prin prisma alin. (4) art. 100 din Codul de procedură penală, toate probele administrate în cauza penală au fost verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, fiind analizate probele administrate, coroborarea lor cu alte probe, necesitatea administrării de noi probe și verificarea sursei de proveniență a acestora.

Prin urmare, fiind cercetate în cumul probele administrate în cadrul urmăririi penale, se constată că acestea sunt pertinente și concludente, precum și coroborează între ele, nefiind stabilite anumite contradicții esențiale şi semnificative între probele cu martori şi cele materiale, iar în ansamblu confirmă circumstanțele expuse în învinuirile aduse inculpatului.

În alt context, la adoptarea sentinței, potrivit prevederilor art. 385 alin. (1), pct. 1-4 CPP, instanța de judecată trebuie să soluționeze următoarele chestiuni în următoarea consecutivitate :

1) dacă a avut loc fapta de săvârșirea căreia este învinuit inculpatul; 2) dacă această faptă a fost săvârșită de inculpat; 3) dacă fapta întrunește elementele infracțiunii şi de care anume legepenală este prevăzută ea; 4) dacă inculpatul este vinovat de săvârșirea acestei infracțiuni.

Astfel, conform ordonanței de punere sub învinuire, dar şi potrivit rechizitoriului întocmit, acțiunile lui Paraschiv Nicolae ***** au fost încadrate în baza art. 320[1], din Codul penal, iar în acest caz, instanța va reține încadrarea juridică oferită conform rechizitoriului prin prisma art. 325 din Codul deprocedură penală.

În conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Codul penal, infracțiunea este o faptă *(acţiune sau inacţiune)* prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție şi pasibilă de pedeapsă penală.

Conform art. 51 alin. (1) din Codul penal, temeiul real al răspunderii penale îl constituie fapta prejudiciabilă săvârșită, iar componența infracțiunii, stipulată în legea penală, reprezintă temeiul juridic al răspunderii penale.

Potrivit art.52 alin.(1) din Codul penal, se consideră componență a infracțiunii totalitatea semnelor obiective şi subiective, stabilite de legea penală, ce califică o faptă prejudiciabilă drept infracțiune concretă. Alin.(2) al aceluiași articol stabilește că componența infracțiunii reprezintă baza juridică pentru calificarea infracțiunii potrivit unui articol concret din Codul penal.

Conform art. 113 alin. (1) din Codul penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea şi constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite şi semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală. Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători.

Calificarea oficială a infracțiunii se efectuează la toate etapele procedurii penale de către persoanele care efectuează urmărirea penală şi de către judecători. Instanța de judecată relevă că în cauza *„Kokkinakis vs Grecia din 25 mai 1993”* CEDO a statuat că *„(...) o infracțiune trebuie să fie definită clar prin lege. Această condiție va fi îndeplinită atunci când individul poate săştie, pornind de la prevederea normei pertinente şi la nevoie cu ajutorul interpretării ce-i este dată în jurisprudență, ce acte şi omisiuni sunt de natură să-i angajeze răspunderea penală”*.

Verificând respectarea condițiilor prevăzute de art. 364[1] din Codul de procedură penală, audiind inculpatul în coraport cu cercetarea tuturor probelor administrate la faza urmăririi penale, instanța a constatat că ultimul recunoaște în

totalitate faptele indicate în rechizitoriu, acțiunile căruia instanța încadrează cazurile de învinuire în conformitate cu prevederile articolului art. 320[1] din Codul penal după semnele – *„neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie”.*

Astfel, cu referire la învinuirea înaintată inculpatului Paraschiv Nicolae ***** în comiterea infracțiunii incriminate, instanța conchide că apreciind în ansamblu probele administrate la urmărirea penală şi acceptate de inculpat, din punct de vedere al coroborării, pertinenței, concludenții, utilității şi veridicității lor, a ajuns la concluzia prezenței faptelor infracțiunii pentru acest caz şi al vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate, încadrând juridic corect acțiunile acestuia conform art. 320[1] din Codul penal.

În acest context, instanța relevă declarațiile martorului Nigai Ecaterina confirmă faptul că la 12.02.2024 în privința concubinului a fost emisă de către Judecătoria Strășeni -ordonanța de protecție din 12.02.2024, ora 16:00, prin care ultimul a fost obligat să nu contacteze sub nici o formă cu ea și copiii ei, la fel de a sta departe de domiciliul ei, la o distanță nu mai mică de 50 m şi respectiv, ofițerul de sector i-a adus la cunoștință lui Paraschiv Nicolae ***** ordonanța de protecție cu toate interdicțiile necesare.

Instanța menționează, se confirmă faptul aducerii la cunoștință acestuia a restricțiilor impuse prin ordonanța de protecție prin procesul verbal de aducere ala cunoștință a actului de procedură (f.d.23), astfel Paraschiv Nicolae ***** a acționat cu bună - ştiinţă când a încălcat aceste restricții.

În concordanță cu cele expuse, instanța relevă corespunderea informației furnizate de martori şi alte probe administrate cu conținutul dispozițiilor ordonanței de protecție emisă de Judecătoria Strășeni sediul central din 12.02.2024, ora 16:00 a fost obligat: - de a sta departe de locul aflării lui Nigai Ecaterina și copii minori ***** și ***** la o distanță de 50 metri, și să nu contacteze cu victima sub nici o formă.

În consecință, instanța precizează așadar că circumstanțele cazului incriminat sunt descrise amănunțit de către inculpat şi corespund integral celor stabilite de organul de urmărire penală şi informațiilor obținute prin mijloacele de probă administrate, semn care atribuie poziției inculpatului un caracter veridic a celor declarate, iar prin urmare se confirmă faptele infracțiunii incriminate, cât şi comiterea acestora cu vinovăție de către Paraschiv Nicolae *****.

Astfel, inculpatul, acceptând să ofere declarații în ședința de judecată, a confirmatintegral cele descrise supra prin argumente plauzibile, despre modalitatea comiterii faptei, fără să fie înregistrate anumite inadvertențe în declarații şi probele administrate.

În același context, instanța opinează că declarațiile unei persoane mereu pot

varia nesemnificativ în dependență de personalitatea acesteia, după modul său de expunere sau după timpul relatării unor circumstanțe, însă în esență informația obținută este aceiași şi nu afectează probatoriul în cauza penală, iar în consecință, instanța consideră drept veridică informația furnizată de inculpat, care confirmă integral cele expuse în rechizitorii şi coroborează cu mijloacele de probă administrate la faza urmăririi penale, or veridicitatea este însușirea, caracterul a ce este cert, adică ce este conform cu adevărul, real şi poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către organul de urmărire sau instanță cu realitatea pe care o probează această informație, la caz de inculpat, apreciată în cumul cu alte mijloace de probă.

Mai mult, aprecierea declarațiilor inculpatului în cadrul acestui proces penal, au loc prin prisma art. 103 alin. (2) din Codul de procedură penală, care impune acestora o valoare probantă condiționată şi de existența altor probe în cauză, care să confirme veridicitatea lor, iar în prezentul proces penal, depozițiile acestuia coroborează şi se susțin reciproc cu alte mijloace de probă administrate în procesul penal, relevante în acest sens şi care demonstrează comiterea faptelor infracționale cu vinovăție.

Respectiv, instanța statuează că doar inculpatul care a comis cu adevărat o faptă infracțională poate explica în detaliu evenimentele unor fapte infracționale, or numai acesta cunoaște cel mai corect şi mai adevărat circumstanțele cazului, iar în contextul unor declarații veridice, coroborate în ansamblu cu alte mijloace de probă, care se susțin reciproc, denotă existența cu certitudine a faptelor infracțiunii, conform celor expuse de acesta şi exemplificate în actul de învinuire în privința lui Paraschiv Nicolae *****.

Cu referire la temeiul juridic privind atragerea lui Paraschiv Nicolae ***** la răspundere penală, conform încadrării juridice în baza art. $320^1$ din Codul penal, instanța de judecată constată că inculpatul a atentat la *obiectul juridic special* al infracțiunii prevăzute de art. $320^1$ din Codul penal, care în varianta imputată lui Paraschiv Nicolae *****, îl formează relațiile sociale cu privire la prevenirea neexecutării intenționate a măsurilor stabilite prin ordonanța de protecție a victimei violenței în familie.

Din acest punct de vedere, potrivit art. 15 din Legea nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, instanța de judecată emite, în 24 de ore de la primirea cererii, o ordonanță de protecție prin poate oferi asistență victimei și copiilor ei,aplicând agresorului mai multe măsuri de protecție.

Totodată, în conformitate cu prevederile art. $15^2$, alin. (6) din Legea nr. 45/2007, refuzul sau eschivarea agresorului de la executarea cerințelor ordinului de restricție de urgență/ordonanței de protecție, atrage răspunderea conform legii.

În speță, instanța de judecată apreciază că Paraschiv Nicolae ***** a atentat la relațiile sociale cu privire implementarea și executarea actelor oficiale ale

instanțelor judiciare din domeniul protecției victimei violenței în familie, prin faptul că nu a executat dispozițiile expuse în ordonanța de protecție emisă de Judecătoria Strășeni sediul central la 12.02.2024, în cadrul cauzei nr.2-1077/2024, definitivă și executorie din momentul pronunțării şi care a fost comunicată inculpatului Paraschiv Nicolae *****.

În acest mod, instanța mai precizează că infracțiunea incriminată, nu înregistrează *de iure* victime, or în calitate de obiect special figurează relații sociale de domeniu public, cu privire la modalitatea de desfășurare proximă şi diligentă a justiției.

*Latura obiectivă* a infracțiunii în varianta imputată lui Paraschiv Nicolae ***** se caracterizează prin fapta prejudiciabilă exprimată prin inacțiunea de neexecutarea a măsurilor stabilite prin ordonanța de protecție emisă de Judecătoria Strășeni sediul central și anume prin apropierea de victima violenței în familie Nigai Ecaterina și minorii ***** și *****, inclusiv prin pătrunderea în gospodăriei acesteia.

Astfel, instanța a constatat în inacțiunile inculpatului fapta de prejudiciabilă comisă în modalitatea neexecutării intenționate a măsurilor stabilite de instanța de judecată în ordonanța de protecție a victimei violenței în familie, prevăzute de legea penală, exprimată printr-un refuz expres de a se conforma acestor dispoziții şi printr-o desconsiderare tacită a unui act emis de o instanță de judecată.

La caz, instanța reiterează că potrivit dispoziţiei ordonanţei de protecţie din 12 februarie 2024, emisă de Judecătoria Strășeni sediul central, agresorului Paraschiv Nicolae ***** i-a fost interzis să contacteze cu victimile sub orice formă, a fost obligat să stea departe de locul aflării victimilor, la o distanță ce ar asigura securitatea victimelor, de minim 50 m şi să nu contacteze cu acestea, prin corespondență sau prin orice alt mod, pe un termen de 3(trei) luni.

În rezultat, inculpatul nu a executat condițiile impuse prin ordonanța judecătorească şi în interiorul acestui termen de 3(trei) luni, s-a apropiat intenționat de victime, în câmpul lor vizual, la locul de trai, când avea obligația de a se abține de la aceste acțiuni, şi a fost solicitată intervenția poliției, după cum rezultă din probele examinate.

În speță, fapta prejudiciabilă se confirmă prin ansamblul de probe apreciate anterior, dar şi de însăși inculpat, care în fapt confirmă în primul rând că era în cunoștință de cauză despre existența ordonanței de protecție, iar în al doilea aspect, confirmă circumstanțele pe care se întemeiază acuzația adusă.

În acest sens, instanța mai relevă că acţiunile inculpatului care s-au desfăşurat sistematic prin mai multe fapte, au dus în final la o neexecutare continuă a ordonanţei de protecţie, fiind calificate faptele lui Paraschiv Nicolae ***** ca infracţiune continuă prin prisma art. 29 alin. (1) din Codul penal, potrivit căreia, se consideră infracţiune continuă fapta care se caracterizează prin săvîrşirea

neîntreruptă, timp nedeterminat, a activităţii infracţionale, iar în cazul infracţiunii continue nu există pluralitate de infracţiuni.

Cu referire la *latura subiectivă* se remarcă că infracțiunea incriminată este una intenționată, iar conținutul intenției rezultă din materialitatea faptei *(dolus ex re)*, adică din examinarea tuturor semnelor laturii obiective, iar din ansamblul mijloacelor de probă administrate şi a circumstanţelor de fapt şi de drept analizate *supra*, denotă prezența unei intenţii directe la săvârşirea infracţiunii de către inculpatul Paraschiv Nicolae *****, după cum instanţa a constatat anterior.

De asemenea, instanța explică motivul infracțiunii printr-o recalcitranţă şi indolenţă faţă de dorințele victimelor violenţei în familie sau faţă de imperativitatea legii şi a puterii actului judecătoresc în particular, ori inculpatul a exprimat în acest mod sentimente de orgoliu, aroganţă şi indiferență faţă de aceste interdicții şi/sau persoanele vizate *anterior*.

Instanța de judecată conchide că inculpatul își dădea seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, a prevăzut urmările ei prejudiciabile și a dorit în mod conștient survenirea acestora, în acest fel confirmându-se caracterul intenționat al acțiunilor sale, or ultimul i-a fost adus la cunoștință prevederile ordonanţei de protecţie şi cunoştea riscurile încălcării acestora, despre care personal a indicat, iar mai mult, acestuia i-a fost aplicate inclusiv monitorizarea electronice, ce denotă că Paraschiv Nicolae *****, înțelegea obligațiile impuse şi riscurile pe care le asumă în cazul neexecutării restricțiilor stabilite prin ordonanța de protecție.

Mai mult, instanţa motivează că inculpatul, de multiple ori nu a respectat prevederile acestei ordonanțe, ce denotă în subsidiar faptul cunoașterii despre interdicțiile avute, dar tratarea lor cu maximă indiferență şi o excludere vădită a posibilității încălcării accidentale a restricţiilor prin prezența sa la locul de muncă al victimelor, ce denotă că Paraschiv Nicolae ***** a comis o infracțiune cu vinovăție sub forma intenției directe.

Din punct de vedere al calității de *subiect* al infracțiunii, instanța statuează că acesta este reprezentat de persoana fizică responsabilă, care la momentul săvârșirii infracțiunii a atins vârsta de 16 ani, iar la caz, inculpatul a fost identificat prin extrasul din Registrul de Stat al Populației, fiind născut la ***** (f.d.30), nu se află la evidența medicului psihiatru şi/sau narcolog (f.d.34-36) şi astfel întrunește semnele subiectului infracțiunii incriminate.

De asemenea, infracțiunea nu prevede un subiect special, însă reieşind din câmpul de aplicabilitate al laturii obiective, instanța relevă că poate fi atras la răspundere doar persoana nominalizată în dispozitivul ordonanței de protecție, care în speță este reprezentată nemijlocit de inculpatul Paraschiv Nicolae *****.

Așadar, instanța de judecată consideră necesar ca Paraschiv Nicolae ***** să fie condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. $320^1$ din Codul

penal, conform semnelor calificative *„neexecutarea intenţionată a măsurilor stabilite de instanţa de judecată în ordonanţa de protecţie a victimei violenţei în familie”*, reieșind din considerentele enumerate *supra*, precum şi din totalitatea probelor examinate în faza urmăririi penale şi constatate ca fiind pertinente, concludente și veridice, care în ansamblu coroborează între ele, se completează între ele, nu trezesc nici o îndoială și dovedesc cert că inculpatul Paraschiv Nicolae *****, știind cu certitudine că se află sub obligația unui act judecătoresc și anume ordonanța de protecție a victimelor violenței în familie, a încălcat prevederile acesteia și s-a apropiat de locul de domiciliul victimelor şi de acestea nemijlocit, cauzându-le un disconfort emoțional şi o neîncredere în actul de justiție, menit să asigure protecția unei victime a violenței în familie.

În concluzie, în cadrul examinării circumstanțelor cazului şi probatoriului administrat, a fost stabilită întrunirea tuturor elementelor infracțiunii în acţiunile lui Paraschiv Nicolae ***** şi nu au fost stabilite circumstanțe care să înlăture caracterul penal al faptei şi în condiţiile specificate, reieșind din circumstanțele faptice descrise în speţă, din motivele de drept invocate, din art. $320^1$ din Codul penal și de prevederile Legii nr. 45 din 1 martie 2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței în familie, instanţa de judecată conchide că în acțiunile inculpatului Paraschiv Nicolae ***** sunt întrunite toate semnele şi elementele constitutive obligatorii alecomponenței de infracțiune şi prin urmare, se stabilește atât temeiul real, cât şi temeiul juridic pentru atragerea acestuia la răspundere penală.

De către acuzatorul de stat Cezar Țaca în dezbaterile judiciare a fost solicitată recunoașterea inculpatului Paraschiv Nicolae ***** vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. $320^1$ alin.(4) Cod Penal, ce ține de categoria și cuantumul pedepsei aplicabile consideră că instanța de judecată urmează să țină cont de individualizarea pedepsei la caz fiind constatate circu

mstanțe atenuante săvârșirea pentru prima oară a unei infracțiuni mai puțin grave, ca circumstanțe agravante s-a stabilit săvârșirea infracțiunii de către o persoană aflată în stare de ebrietate provocate de consumarea substanțelor indicate la art.24 Codul Penal, menționează că deși inculpatul până la moment nu a fost condamnat totuși conform cazierului contravențional pe perioada anului 2020-2023 se constată că acesta a fost sancționat în mod repetat pentru săvârșirea faptelor contravenționale inclusiv pentru săvârșirea contravenției de violență în familie. Astfel deși sancțiunea pentru infracțiunea dată prevede ca pedeapsă principală muncă neremunerată în folosul comunității și închisoare, consideră că unica pedeapsă de natură să asigure scopurile legii penale este pedeapsă sub formă de închisoare. Reieșind din cele expuse solicită instanței de judecată a-l recunoaște vinovat pe Paraschiv Nicolae în comiterea infracțiunilor prevăzut de art. $320^1$ alin.(4) Cod Penal cu aplicarea pedepsei sub formă de închisoare pe un an, cu

executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis și în baza art.(90) Codul Penal a-i suspenda executarea pedepsei cu închisoare pe un termen de probă de un an și a încasa din contul inculpatului în bugetul de stat suma de 25 lei 70 bani cu titlu de cheltuieli judiciare pentru testarea alcoolscopică a acestuia.

Apărătorul Budu Pavel, care acționează în interesele inculpatului Paraschiv Nicolae *****, a pledat pentru aplicarea unei pedepse mai blânde cu muncă neremunerată în folosul comunității, deoarece inculpatul se căiește sincer.

Inculpatul Paraschiv Nicolae în cadrul ultimului cuvânt a reiterat că îi pare rău pentrumodul cum a procedat.

Potrivit art.24 alin.(2) din Codul de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării şi nu exprimă alte interese decât interesele legii. În cazul săvârșirii unei infracțiuni, instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit opera de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile şi principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

La individualizarea judiciară a pedepsei ce se va aplica instanța va avea în vedere dispozițiile art. art. 7, 75 Cod penal, respectiv: modalitatea şi împrejurările în care a fost comisă infracțiunea, gradul de pericol social mediu al faptei săvârșite, de împrejurările în care a fost comisă fapta, dar şi circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală.

În conformitate cu art.61 alin.(1) şi (2) din Codul penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane.

Concomitent, executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate. Pedeapsa aplicată persoanei recunoscute vinovate trebuie să fie echitabilă, legală şi corect individualizată, capabilă să restabilească echitateasocială şi să realizeze scopurile legii şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

Instanța remarcă că pedeapsa este echitabilă când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

De altfel, pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț faţă de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

În concordanță, instanța consideră că o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit.

În aceste sens, instanța de judecată menționează că scopul pedepsei penale nu este ca aceasta să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că pedeapsa nu trebuie privită ca *„preţul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă, ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității şi cel al echității lor.

Instanța concluzionează că sentința de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracțiuni şi va constitui o garanție şi o asigurare că drepturile şi libertățile consfințite în Constituția Republicii Moldova şi alte legi ale statului sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În cadrul individualizării pedepsei, instanța de judecată ține cont și de regula nr.6 din Recomandarea NR. R (92) 16 a Comitetului de miniștri către statele membre referitoare la regulile europene asupra sancțiunilor aplicate în comunitate *(adoptată de Comitetul de Miniştriîn 19 octombrie 1992, cu ocazia celei de a 482-a reuniune a Delegaţiilor de Miniştri)*, potrivit căreia „natura şi durata sancțiunilor şi măsurilor aplicate în comunitate trebuie de asemenea să fie proporțională cu gravitatea infracțiunii pentru care un delincvent a fost condamnat sau o persoană este inculpată, cât și cu situația personală a acesteia”.

Din examinarea textului de lege invocat, rezultă că aceste criterii sunt obligatorii şi trebuie avute în vedere în procesul de stabilire şi aplicare a pedepsei.

Privind gravitatea infracțiunii prevăzute de art. $320^1$ din Codul penal săvârșită de către inculpat, instanța, conform art.16 din Codul penal, atestă că infracțiunea, în funcție de caracterul și gradul prejudiciabil, se atribuie la categoria infracțiunilor mai puțin grave comise cu intenție.

Instanța de judecată mai reține că infracțiunea comisă de către inculpatul Paraschiv Nicolae face parte din capitolul infracțiunilor în domeniul securității actului de justiție, care atentează la una din valorile fundamentale – buna desfășurarea a justiției condiționată prin neadmiterea încălcării sau neîndeplinirii

actului judiciar și protecției victimelor violenței înfamilie.

În continuare, instanța de judecată conchide că art. 320[1] din Codul penal stabilește, la data comiterii infracțiunii, cât şi în prezent o pedeapsă cu muncă neremunerată în folosul comunității de la 160 la 200 de ore sau cu închisoare de pînă la 4 ani.

Concomitent, la stabilirea pedepsei instanța reține pericolul social al infracțiunii săvârșite or, pericolul social care reiese din neexecutarea ordonanței de protecție a victimelor violenței în familie denotă și o sursă de insecuritate juridică, reducând astfel încrederea publicului în sistemul judiciar, or dreptul de acces la o instanță este afectat în însăși esența sa atunci când reglementarea acestuia încetează să mai servească scopurilor de securitate juridică și bună administrare a justiției, exprimate printr-o posibilitate reală de executare a actului judecătoresc.

Astfel, în ceea ce privește aplicarea pedepsei față de Paraschiv Nicolae instanța de judecată luând în vedere personalitatea acestuia se va ghida de criteriile ce asigură aplicarea față de el a unei pedepse echitabile, legale şi individualizate.

Potrivit prevederilor art. 80[1] din Codul Penal este indicat că în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului.

În conformitate cu art.364[1] Cod Penal, stipulează că până la începerea cercetării judecătoreşti, inculpatul persoană fizică poate declara, personal prin înscris autentic, că recunoaşte săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu şi solicită ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecarea cauzelor penale privind infracţiunile pentru care legea prevede pedeapsa cu detenţiune pe viaţă nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Judecata nu poate avea loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, decât dacă inculpatul declară că recunoaşte în totalitate faptele indicate în rechizitoriu şi nu solicită administrarea de noi probe, iar din probele administrate în faza de urmărire penală rezultă suficiente date cu privire la vinovăţia inculpatului.

În cadrul şedinţei preliminare sau până la începerea cercetării judecătoreşti, instanţa îl întreabă pe inculpat dacă solicită ca judecata să aibă loc pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe care le cunoaşte şi asupra cărora nu are obiecţii, apoi acordă cuvântul procurorului, părţii vătămate şi celorlalte părţi asupra cererii formulate.

Instanţa de judecată admite, prin încheiere, cererea dacă din probele administrate rezultă că faptele inculpatului sânt stabilite şi dacă sânt suficiente

date cu privire la persoana sa pentru a permite stabilirea unei pedepse şi procedează la audierea inculpatului potrivit regulilor de audiere a martorului.

În caz de admitere a cererii, preşedintele explică persoanei vătămate dreptul de a deveni parte civilă şi întreabă partea civilă, partea civilmente responsabilă dacă propun administrarea de probe, după care instanţa procedează la dezbateri judiciare. Dezbaterile judiciare se compun din discursurile procurorului, apărătorului şi inculpatului, care pot lua încă o dată cuvântul în formă de replică. Dacă în şedinţă participă partea vătămată, partea civilă şi partea civilmente responsabilă, cuvânt în dezbateri li se oferă şi acestora.

În caz de admitere a cererii privind judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, sentinţa se adoptă în condiţiile prevăzute de prezentul cod, cu derogările din prezentul articol.

În caz de soluţionare a cauzei prin aplicarea prevederilor alin.(1), dispoziţiile art.382–398 se aplică în mod corespunzător. Partea introductivă a sentinţei conţine, pe lîngă datele expuse la art.393, menţiunea despre judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Astfel, în ceea ce priveşte aplicarea pedepsei faţă de Paraschiv Nicolae instanţa de judecată luând în vedere personalitatea acestuia se va ghida de criteriile ce asigură aplicarea faţă de inculpat a unei pedepse echitabile, legale şi individualizate.

Totodată, instanţa remarcă că conform art. 61 Cod Penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanţele de judecată, în numele legii, persoanelor ce au săvârşit infracţiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricţii drepturilor lor.

Pedeapsa are drept scop restabilirea echităţii sociale, corectarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnatului cât şi a altor persoane.

Instanţa concluzionează că sentinţa de condamnare în prezenta cauză penală va avea un efect preventiv serios atât pentru inculpat, cât şi pentru alte persoane predispuse la comiterea unor astfel de infracţiuni şi va constitui o garanţie şi o asigurare că drepturile şi libertăţile consfinţite în Constituţia Republicii Moldova şi alte legi ale Republicii Moldova sunt apărate, iar violarea lor este contracarată şi pedepsită.

În acest mod, în speță, limitele pedepsei pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. $320^1$ din Codul penal, cu aplicarea prevederilor art. $80^1$ alin. (1) din Codul penal se modifică pentru pedeapsa cu munca neremunerată în folosul comunității de la limita minimă *de 120 de ore* până la limita maximă de *150 de ore*, sau cu închisoare până la 3 ani.

Deci, la stabilirea felului şi cuantumului pedepsei, instanţa de judecată, în conformitate cu art. 75 alin.(1) Cod penal, ţine cont de gravitatea infracţiunii

săvârşite (face parte din categoria celor uşoare), de persoana inculpatului Paraschiv Nicolae, de circumstanţele atenuante (căinţa sinceră); circumstanţe agravante – săvîrşirea infracţiunii de către o persoană aflată în stare de ebrietate.

Ţinând cont de cele expuse mai sus, de atitudinea lui Paraschiv Nicolae faţă de cele săvârşite, instanţa de judecată ajunge la concluzia că corectarea şi reeducarea acestuia e posibilă prin aplicarea în privinţa lui a unei pedepse sub formă de 1 an de privațiune de libertate cu suspendarea condiționată conform prevederilor art.90, ținând cont de prevederile art.80[1] alin.(1) Cod Penal în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare.

Ținând cont de circumstanțele comiterii infracțiunilor, conducându-se de principiile generale de stabilire a pedepsei consfințite de art.61 alin.(2) Cod Penal al RM, reieșind din caracterul infracțiunilor, care potrivit prevederilor art.16 alin.(2) Cod Penal al RM este o infracțiune ușoară, precum şi din noile limite ale pedepsei principale şi complementare obligatorii, determinate potrivit art.801 alin.(1) din Cod Penal al RM coroborat cu art. 264[1] alin.(4) Cod penal al RM şi anume, 150 ore limita minimă şi 180 ore limita maximă, iar pentru pedeapsa cu închisoare în limita minimă stabilită de art. 70 alin. (2) din Codul penal până la 3 ani, luând în considerație circumstanțele atenuante stabilite în pricină, instanţa de judecată consideră că în privinţa inculpatului Paraschiv Nicolae pentru comiterea de către acesta a infracțiunilor prevăzute de art. 264[1] alin.(4) Cod penal, este echitabilă aplicarea pedepsei sub formă de 1 an privațiune de libertate cu suspendarea condiționată a executării pedepsei conform prevederilor art.90 Codul Penal, care, în opinia instanţei de judecată, va asigura atingerea scopurilor pedepsei de prevenţie generală şi prevenţie specială.

Instanța de judecată reține faptul că legiuitorul a prevăzut și răspunderea penală sub formă de închisoare cu executare, însă coraportat speței se atestă ca pedeapsă prea dură și disproporționată.

Instanța susține că este imperios necesar şi în drept să aplice în privința lui Paraschiv Nicolae inclusiv prevederile părții generale a Codului penal, şi anume a prevederilor art. 90, deoarece dispoziția dată are la origine persoana şi comportamentul acestuia până la săvârșirea infracțiunii, atitudinea şi modul de manifestare a infractorului în fazele de urmărire penală şi de judecare a cauzei, faţă de cele comise şi cum vinovatul își apreciază fapta social periculoasă din momentul descoperirii ei.

Potrivit art. 90 alin. (1) din Codul penal, la stabilirea pedepsei cu închisoarea de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție, ținând cont

de circumstanțele cauzei şi de persoana celui vinovat, instanța de judecată poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului.

La fel, se specifică că aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal – suspendarea condiționată a executării pedepsei, nu reprezintă o categorie aparte de pedeapsă, ci o măsură oferită condamnatului prin lege de a se corecta.

Așadar, ținând cont de gravitatea faptei săvârșite, de persoana inculpatului Paraschiv Nicolae, care a comis o infracțiune mai puțin grave în opinia instanței, acesta s-a căit sincer, nu se atestă informații privind caracterizarea sa negativă în mediul social, nu este predispus spre un mod de viață infracțional, chiar dacă a comis o faptă infracțională identică în acest caz, instanța consideră că corijarea şi reeducarea lui Paraschiv Nicolae poate avea loc fără izolarea sa de societate, cu suspendarea executarea condiționată a pedepsei, astfel că în speță nu este nici un impediment pentru aplicarea acestei norme de drept şi astfel se va asigura şi garanția existenței unui proces echitabil.

Mai mult ca atât, inculpatul, aflându-se în perioadă de probă, eventual va avea posibilitatea de a-şi corecta conduita sa în viitor, iar în acest mod nu vor fi admise nici alte repercusiuni grave,.

Astfel, instanța reține că instituția suspendării condiționate a pedepsei nu trebuie privită ca un avantaj acordat de lege infractorilor, ci trebuie apreciată ca un mijloc preventiv de apărare socială, care derivă din organizarea unei politici penale adaptate la realitatea socială concretă, în condițiile, când la etapa actuală, se pune accentul pe căi de reeducare a persoanelor condamnate nu prin privare de libertate, dar prin cele neprivative de libertate, care, ar fi mai eficiente, or şi Curtea Europeană în jurisprudența sa, s-a pronunțat în favoarea folosirii măsurilor neprivative de libertate (cauza Varga şi alţii împotriva Ungariei, hotărârea din 10 martie 2015, § 104; cauza Norbert Sikorski împotriva Poloniei, hotărârea din 22 octombrie 2009, §158), statuând că trebuie să se ia în considerare alternativele disponibile detenției şi nu aplicarea automată a pedepsei închisorii (Kyprianou împotriva Ciprului, hotărârea din 15 decembrie 2005, § 108).

În acest context, instanța statuează în privința suspendării condiționate a executării pedepsei în privința inculpatului Paraschiv Nicolae, însă pe un termen de 1 (unu) ani, în aşa fel încât ultimul să se convingă de necesitatea respectării legii penale şi evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Anume această pedeapsă, în viziunea instanţei, îşi va atinge scopul de corectare şi reeducare a inculpatului, pentru a nu admite pe viitor săvârşirea unor astfel de infracţiuni, or aplicarea unei pedepse penale cum ar fi privațiune de libertate cu suspendarea condiționată ar asigura conştientizarea celor comise cu adoptarea unor concluzii corecte atât a inculpatului Paraschiv Nicolae, cât şi a altor persoane, , instanța de judecată reține, că acuzatorul de stat în dezbateri judiciare nu a solicitat încasarea cheltuielilor judiciare, iar potrivit rechizitoriului, nu au fost

stabilite prezența acestora.

Analizând materialele dosarului penal, la momentul emiterii sentinței, instanța statuează că inculpatul Paraschiv Nicolae nu se află sub imperiul vreunei măsurii preventive.

Totuși, în acest context, instanța relevă că conform art. 329 alin. (1) din Codul de procedură penală, la judecarea cauzei, instanța, din oficiu sau la cererea părților şi ascultând opiniile acestora, este în drept să dispună *aplicarea*, înlocuirea sau revocarea măsurii preventive aplicate inculpatului.

Instanța constată că potrivit art. 175 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală, constituie măsuri preventive măsurile cu caracter de constrângere orientate în scopul asigurării de către instanță a *executării sentinței*.

Reieșind din conținutul art. 178 alin. (2) din Codul de procedură penală, *obligarea de a nu părăsi ţara* constă în îndatorirea impusă inculpatului de către instanța de judecată de a nu părăsi țara fără încuviințarea organului care a dispus această măsură, precum şi în îndeplinirea altor obligații prevăzute la alin.(1) din același articol.

Astfel, instanța statuează că până când sentința va deveni definitivă, se va aplica în privința inculpatei Paraschiv Nicolae măsura preventivă – *obligarea de a nu părăsi ţara*.

Instanța menționează că în privința inculpatului a fost aplicată o pedeapsă neprivativă de libertate şi acesta nu a demonstrat până în prezent riscuri privind eschivarea sa de la respectarea măsurilor impuse prin lege acuzatului, iar aplicarea unei măsuri preventive nonprivative de libertate la momentul emiterii sentinței, va avea doar ca scop eventual şi responsabilizarea acestuia în fața instanțelor ierarhic superioare, în cazul în care prezenta sentință va fi atacată.

Conform prevederilor articolului 385 alin. (1), pct. 14) Cod de procedură penală, la adoptarea sentinţei, instanţa de judecată soluţionează cine și în ce proporție trebuie obligat să plătească cheltuielile judiciare

Potrivit articolului 227 alin. (1) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfăşurări a procesului penal, iar potrivit alin. (2), pct. 5) al aceluiași articol, cheltuielile judiciare cuprind sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acţiunilor procesuale în cauza penală.

În conformitate cu art. 229 alin. (1) – (3) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare sunt suportate de condamnat sau sunt trecute în contul statului, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepţia sumelor plătite interpreţilor, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistenţă juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiţiei şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi suportată

şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privinţa căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanţa poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parţial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influenţa substanţial asupra situaţiei materiale a persoanelor care se află la întreţinerea lor.

Efectuarea cheltuielilor judiciare într-o cauză penală este provocată de săvârşirea unei infracţiuni, care impune desfăşurarea urmăririi şi a judecării cauzei pentru aplicarea legii penale celui ce a comis-o, ca urmare, cheltuielile judiciare sunt imputabile inculpatului condamnat pentru săvârşirea infracţiunii, temeiul juridic fiind vinovăţia sa infracţională, deoarece fără săvârşirea infracţiunii astfel de cheltuieli nu s-ar fi efectuat.

Analizând materialele cauzei, se constată că plata cheltuielilor de judecată în mărime de 25,70 lei, reprezintă cheltuielile de judecată suportate de către stat legate de efectuarea efectuarea testului „Dräger”.

Astfel, instanţa indică că la materialele cauzei nu se conține careva acte care ar indica că s-au suportat cheltuielilor pentru efectuarea testului „Dräger” și care este cuantumul acestora, din care motiv instanța va respinge solicitarea acuzatorului de stat privind încasarea din contul Paraschiv Nicolae ***** a cheltuielilor judiciare în mărime de 25 lei și 70 bani, deoarece acestea nu au fost în nici un fel probate.

În conformitate cu prevederile articolelor 67, $80^1$ alin. (1) şi 84 alin. (4) din Codul penal, articolelor 162, 329, 340, $364^1$ alin. (10), 384-389, 392-395, 397 şi 437 alin. (1) pct. $1^4$)din Codul de procedură penală, instanța de judecată,

## HOTĂRĂȘTE:

Se recunoaște vinovat Paraschiv Nicolae ***** în comiterea infracțiunii prevăzute de art. $320^1$ din Codul penal, se condamnă şi i se stabilește o pedeapsă cu închisoare pe un termen de 1 (unu) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

Conform art. 90 din Codul penal, se suspendă condiționat executarea pedepsei numită lui Paraschiv Nicolae ***** pe un termen de probă de 1 (unu) ani, dacă în acest termen, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune şi prin respectarea condițiilor probațiunii, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

În conformitate cu prevederile art. 90 alin. (6) pct. a) din Codul penal al Republicii Moldova, în termenul de probă, Paraschiv Nicolae ***** se obligă: - să nu-şi schimbe domiciliul şi/sau reședința fără consimțământul organului competent.

Controlul asupra executării de către Paraschiv Nicolae ***** a obligațiilor stabilite prin prezenta sentință se pune în seama organului de probațiune din raza teritorială a domiciliului acesteia.

Termenul de executare pedepsei în privința lui Paraschiv Nicolae ***** se va calcula din momentul rămânerii definitive a sentinței.

Se aplică în privința lui Paraschiv Nicolae ***** măsura preventivă – obligarea de a nu părăsi ţara, cu menținerea acesteia până la intrarea sentinței în vigoare.

Cererea acuzatorului de stat privind încasarea cheltuielilor de judecată se respinge.

Sentinţa este cu drept de atac în ordine de recurs în Curtea de Apel Chişinău în termen de 15 (cincisprezece) zile, prin intermediul Judecătoriei Strășeni (sediul central), din momentul pronunțării integrale a acesteia.

**Preşedintele şedinţei,**
**judecător** **Iana Talmaci**